

HÉROSZTRATOSZ MONOLÓGJA

Talán tényleg nem is léteznek istenek, csak egy:
az emlékezet, amely befogad egyeseket, majd kivet
másokat ingerülten változó elvek, divatok alapján.
Mi marad belőlünk hát mégis a történetek után,
ahogy elrobajlik néhány emberöltő?
Mi van a szándékon túl? És mi a későbbi értelmezésen?
Romokat építünk egyre fogyó lelkesedéssel, míg rá nem
mutatunk kész művünkre: tessék! ezek voltunk mi, idegenekként
egymás kezéből véve ki csákányt és követ,
egységes egyet nem értésben verve izzó porrá
templomaink mindig grandiózus homlokzatát,
mert úgy hittük: ha már építeni nem visz rá a lélek, legalább
rombolni születhettünk alkalmas korba.

Mi lehet a hamun túl, ha már gyémánttá szilárdítják az évek
a mégoly megkomponált végterméket? Egyszer kiesik majd
kezeim közül, amivel teremt és pusztít az ember.
Mi lehet az Artemiszionon innen és azon túl, mert ha nem le-
hettem
az első, ha nem lehetek a legjobb, legyek a legszörnyűbb,
egyedülként az idegenek között, hogy mint feledhetőre
emlékezzenek, aki sárgán gyűlölök minden tákolt szent helyet,
a legszebbeket kiváltképp.

Talán tényleg nem is léteznek istenek helyrehozni ballépéseinket.
Lustaságunkat, tehetségtelenségünket eltakarni csak az emléke-
zet tudja.
Mit magunk mögött hagyunk büszkén: egymásra karcolt nevünk.

És mi marad a hisztéria után? A dühödt vésés, izgatott
áldozatok után, tenyeremet, mikor már por lepi, hamu és
korom mindenkit összezavarva, vajon építeni vagy rombolni

akartam egykoron, mikor már nincsen semmi a kongó
alapon kívül: ekkora volt, pont ekkora lehet
ötezer hektárnyi szűkös akarat és emlékezet,
mikor idő előtt leköröz a történelem, akkor mi marad?